

Sygn. akt II Ka 150/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Anna Łaszczych

Sędziowie: SSO Magdalena Dąbrowska

SSO Artur Bobiński (spr.)

Protokolant : Marlena Achcińska

Przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Andrzeja Ołdakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2014 r.

sprawy **P. Z.**

oskarżonego z art. 178a§4 kk;

na skutek apelacji oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce

z dnia 24 marca 2014 r. sygn. akt. II K 888/13;

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty i obciąża go kwotą 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa za postępowanie przed sądem II instancji ;

Sygn. akt II Ka 150/14

UZASADNIENIE

P. Z. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 12 września 2012 r. w miejscowości Ż. gm. O. na drodze publicznej będąc wcześniej prawomocnie skazanym za przestępstwo określone w art. 178a § 1 kk przez Sąd Rejonowy w Ostrołęce sygn. akt II K 215/09, II K 151/12 kierował samochodem osobowym marki O. (...) nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonej zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu I badanie- 1,31 mg/l; II badanie- 1,25 mg/l,

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce w wyroku z dnia 24 marca 2014 r.:

I. uznał oskarżonego P. Z. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym, że z opisu wyeliminował skazanie prawomocnym wyrokiem Sadu Rejonowego w Ostrołęce sygn. akt II K 151/12 i za czyn ten na podstawie art. 178a § 4 kk skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat;

III. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 270,00 (dwustu siedemdziesięciu) złotych, w tym opłatę w wysokości 180,00 (stu osiemdziesięciu) złotych.

Na podstawie art. 444 § 1 kpk powyższy wyrok w całości na korzyść apelacją zaskarżył oskarżony, zarzucając mu niesłuszne uznanie go za winnego i skazanie na karę pozbawienia wolności na okres 1 roku, zakaz prowadzenia pojazdów na okres 4 lat i zasądzenie kosztów sądowych w wysokości 270,00 zł., w tym opłatę w wysokości 180,00 zł.

W konkluzji wniósł o uchylenie wyroku w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Osobista apelacja oskarżonego P. Z. była bezzasadna w stopniu oczywistym, zaś podniesione w niej zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

Odnosząc się do podniesionego w apelacji, acz niewyartykułowanego wprost, zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, przypomnieć należy, że zgodnie z judykaturą zarzut taki zasługuje na uwzględnienie tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, a błąd ten mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut ten nie może sprowadzać się tylko do zakwestionowania stanowiska sądu, ale powinien przekonywująco wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie prowadzi do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

W realiach przedmiotowej sprawy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, sprowadzał się zasadniczo do kwestionowania, dokonanej przez Sąd I instancji, oceny dowodów, w szczególności zeznań świadka funkcjonariusza Policji A. Ł. oraz funkcjonariuszy Policji z K. w O. W. K. i T. G., którzy przybyli na posesję oskarżonego tuż po zdarzeniu. W przekonaniu oskarżonego prawidłowa ocena zeznań tych świadków ma świadczyć o tym, że brak jest przekonywujących dowodów na to, że oskarżony P. Z. dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Apelacja oskarżonego poza prezentowaniem preferowanej przez siebie oceny dowodu z zeznań świadka A. Ł., nie zawiera przekonywujących wskazań, na czym mają polegać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu. Sąd Okręgowy uznał, że ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji zasługuje na aprobatę. Skarżący nie chce dostrzec, że wbrew jego twierdzeniom zawartym w apelacji, świadek A. Ł. oprócz wskazania, że kierującego pojazdem rozpoznał po czerwonej koszulce, wskazał wiele innych cech, które pozwoliły na identyfikację kierowcy samochodu O. (...) nr rej. (...). Podał, że wraz z oskarżonym w samochodzie podróżował drugi mężczyzna, którego stan nie do końca pozwalał na samodzielne opuszczenie pojazdu. Wskazał cechy charakterystyczne pojazdu, którym kierował oskarżony, podając jego markę kolor i numer rejestracyjny. Okoliczności powyższe znalazły potwierdzenie nawet w zeznaniach świadka R. W., który przyznał, że tego dnia w stanie nietrzeźwości jeździł jako pasażer samochodem o. w kolorze czerwonym i na posesji oskarżonego był legitymowany przez Policję. Kierującego pojazdem już w pierwszym przesłuchaniu świadek A. Ł. opisał go jako młodego mężczyznę, orientacyjnie określając przedział wiekowy na 25-30 lat, a więc zbliżony do wieku oskarżonego, który w dacie czynu miał ponad 22 lata. Poza koszulkę podał opis jego spodenek. Kierującego pojazdem do czasu przybycia policjantów K. w O. W. K. i T. G. miał nie tracić z pola widzenia. Świadek wskazał również na obecność pasażera pojazdu, który znajdował się w stanie znacznego opilstwa. Powyższe korespondowało z zeznaniami pozostałych policjantów i protokołem użycia alkometru wobec pasażera pojazdu R. W.. Dowody te stanowią zwarty blok dowodowy, skutecznie obalający nad wyraz lakoniczne wyjaśnienia oskarżonego. Znamienne jest, że wersja jakoby oskarżony wszedł do domu i rzekomo tam spożywał alkohol przed przyjazdem policjantów z K. w O., pojawiła się dopiero w uzasadnieniu apelacji. Nigdzie w toku dwóch przesłuchań w postępowaniu przygotowawczym oraz trzeciego na rozprawie oskarżony o tym nie wspominał.

Analizując treść zeznań policjantów Sąd Rejonowy zasadnie uznał je za spójne i za wzajemnie uzupełniające się. Mając na uwadze treść tych dowodów, trudno dociec w oparciu o co skarżący twierdzi, że materiał dowodowy jest zbyt skromny by dawał podstawę do wydania wyroku skazującego. Zdaniem Sądu Okręgowego w sprawie o kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości trudno o inne niż w niniejszej sprawie dowody winy. Sąd Rejonowy dysponował zeznaniami naocznego świadka zdarzenie, dwóch świadków ze słuchu oraz dowodami z dokumentu w postaci protokołu użycia alkomatu. Nie dysponował praktycznie żadnymi dowodami przeciwnymi, wskazującymi na to, że to nie oskarżony kierował pojazdem. Skarżący oczywiście ma rację wskazując, że zdarzają się sytuacje, że policjanci również popełniają przestępstwa. Uwaga ta nijak ma się do okoliczności sprawy. Brak jest bowiem powodu dla którego funkcjonariusz Policji A. Ł. narażałby się na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań, w jego wypadku równoznaczną z utartą pracą, tylko po to by bezpodstawnie oskarżać obcego sobie oskarżonego. Skarżący poza ogólnikową uwagą na taki powód również nie wskazał. Okoliczności, o których zeznawał w niniejszej sprawie świadek A. Ł., były typowymi dla policjanta, który wykonuje swój zawód tj. dotyczyły ujawnienia przestępstwa. Była to zatem rutynowa czynność związana z wykonywanymi obowiązkami służbowymi.

Zdaniem Sądu Okręgowego prawidłowo dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodu z zeznań świadka A. Ł., mogła prowadzić do jedyne słusznego wniosku, że jego zeznania są wiarygodne. Trudno również zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, że Sąd Rejonowy nie wziął pod uwagę wyjaśnień oskarżonego. Wbrew stwierdzeniom zawartym w apelacji Sąd Rejonowy odniósł się do jednozdaniowych wyjaśnień oskarżonego z rozprawy w dniu 3 marca 2014r., gdzie oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i stwierdził, że nie kierował tym samochodem. Sąd Rejonowy na k. 2 uzasadnienia wypowiedział się co do wiarygodności tych wyjaśnień.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, że w sprawie tej zgromadzony materiał dowodowy nie nasuwa wątpliwości co winy oskarżonego i skutecznie obalił chroniąca oskarżonego zasadę domniemania niewinności.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podst. art. 437§1 i 2 k.p.k. orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania orzeczono na podst. art. 636§1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.